

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.702 van 20 november 2002
in de zaak A. 93.570/VII-22.116**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 13 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 november 1998 en verklaarde zich op 19 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 2 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene, van Armeense nationaliteit, baseert zich voor haar asielaanvraag op feiten die haar echtgenoot, A.A., zou meegemaakt hebben en welke betrokkene echtgenoot ook aanhaalt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Betrokkene verliet, samen met haar gezin, op 10 november 1998 haar land om op 18 november 1998 in België aan te komen, waar ze op 19 november 1998 asiel aanvroeg.

Er dient te worden opgemerkt dat in het asielverzoek van betrokkene echtgenoot een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen. Derhalve kan in hoofde van betrokkene ook geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene.

Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verworpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft afstand te doen van de "exceptie" dat huidige annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel stelt dat de bestreden beslissing niet is genomen binnen een redelijke termijn, nu zij zich reeds op 19 november 1998 vluchteling had verklaard, en op 9 maart 1999 dringend beroep had aangetekend tegen de ministeriële weigeringsbeslissing; dat zij stelt dat na het verloop van de redelijke termijn de kandidaat-vluchteling erop moet kunnen vertrouwen dat de overheid geen negatieve beslissing meer neemt, daar anders artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat het privé-leven beschermt, geschonden wordt "gelet op het proportionaliteitsvereiste";

Overwegende dat niet wordt betwist dat de termijn, gesteld door artikel 63/3, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) een termijn van orde is, die, bij overschrijding, niet wordt gesanctioneerd; dat in het voorliggend geval er iets minder dan negentien maanden verliepen tussen de asielaanvraag (19 november 1998) en de thans bestreden beslissing, genomen op 15 juni 2000; dat dit tijdsverloop geenszins excessief lang is in acht genomen de grote toevloed van asielzoekers in die periode en de verplichting om iedere aanvraag afzonderlijk te onderzoeken;

3.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij letterlijk stelt dat “de bestreden beslissing noch inhoudelijk nog formeel gemotiveerd is”; dat in een eerste onderdeel een grief wordt geput uit het feit dat niet tot uitdrukking wordt gebracht waarom de gehele procedure “per impossibile” binnen een redelijke termijn zou verlopen zijn; dat in een tweede onderdeel in essentie wordt gesteld dat “het niet behoort te motiveren door verwijzing naar een zogenaamde algemene toestand”, doch dat men individueel moet motiveren; dat in een derde onderdeel wordt voorgehouden dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, omdat er slechts wordt vastgesteld dat de centrale overheid geen vervolgingen instelt, hetgeen echter niets zegt over plaatselijke overheden of plaatselijke organen of aangestelden van de centrale overheid;

Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel reeds werd geoordeeld dat te dezen de redelijke termijn niet werd overschreden;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52, § 1, 7/, § 2, 2/, § 3, 2/ en § 4, 2/ van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager dus altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat dit te dezen niet het geval was, nu hij zich beriep op controleerbare bronnen, die in de bestreden beslissing werden geciteerd; dat de verzoekende partij niet het bestaan aantoonde van vervolgingen die zij, in weerwil van deze gegevens, persoonlijk en concreet zou ondergaan;

Overwegende dat dezelfde redenering moet worden gevolgd voor wat het derde onderdeel betreft; dat het niet volstaat te veronderstellen dat er misschien plaatselijke vervolgingen zouden zijn; dat de kandidaat-vluchteling op een overtuigende wijze het bestaan van die vervolgingen moet waarachtig maken;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in een derde middel de schending wordt ingeroepen van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat de verzoekende partij voorhoudt dat het laten verlopen van een termijn, die zij als onredelijk betitelt, een ongeoorloofde inbreuk inhoudt op het recht op privé-leven;

Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel reeds werd geoordeeld dat te dezen de redelijke termijn niet werd overschreden; dat het derde middel evenmin gegrond is;

3.4. Overwegende dat in een vierde middel letterlijk wordt beweerd dat de bestreden beslissing “het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging tout court, de onderdelen daarvan het beginsel van de wapengelijkheid, het beginsel van de eerlijke en objectieve behandeling, het beginsel van schendt (sic), art. 6 E.V.R.M. schendt en het gelijkkluidend beginsel van behoorlijk bestuur schendt”; dat de verzoekende partij in wezen voorhoudt dat zij zich niet kon verweren op het argument dat de toestand in haar land van herkomst in voor haar gunstige zin zou gewijzigd zijn; dat zij in haar uiteenzetting ook verwijst naar de artikelen 63 en 63/3 van de Vreemdelingenwet, die vereisen dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld; dat het, volgens haar, niet opgaat te verwijzen naar een zogenaamde algemene toestand, zonder dat er uitsluit is dat deze toestand zou van toepassing zijn op de verzoekende partij;

Overwegende dat de verplichting voor het bestuur om de rechten van de verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken; dat de Vreemdelingenwet geen dergelijk voorschrift bevat; dat, voor het overige, de redenering van de verzoekende partij werd weerlegd bij de bespreking van het tweede middel; dat het middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat in een vijfde middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 52, juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, optredend in dringend beroep, geen beslissing ten gronde mag nemen, vermits de asielaanvraag nog in het stadium van de ontvankelijkheid verkeert;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat te dezen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid de aanvraag kennelijk ongegrond kon verklaren, nu rekening werd gehouden met controleerbare informatie over het land van herkomst, welke in de bestreden beslissing werd aangehaald; dat het vijfde middel niet gegrond is;

3.6. Overwegende dat in een zesde middel wordt aangevoerd dat artikel 52, juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de kandidaat-vluchteling, wiens verzoek als onontvankelijk werd verworpen, niet de bescherming heeft gekregen van een jurisdictioneel beroep bij de Vaste Beroepscommissie met voldoende procesrechtelijke waarborgen; dat zij in haar memorie van wederantwoord de Raad van State uitnodigt om daarover een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat de grondwettelijke regels inzake gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat;

Overwegende dat de door de verzoekende partij in het middel gemaakte vergelijking te algemeen is en geen vergelijkbaar criterium bevat opdat er sprake zou kunnen zijn van een toetsing van het gelijkheidsbeginsel; dat het, aan de hand van de lezing van het middel niet mogelijk is te onderzoeken of de categorieën van personen ten aanzien van wie een ongelijkheid wordt aangevoerd, kunnen worden vergeleken;

Overwegende dat de eerste verwerende partij kan worden gevolgd wanneer zij repliceert dat de wetgever zelf in de Vreemdelingenwet twee afzonderlijke procedures heeft voorzien, enerzijds, de ontvankelijkheidsprocedure, en anderzijds, de procedure ten gronde; dat het hier gaat om afzonderlijke categorieën; dat de verzoekende partij niet aanvoert, noch aantoont dat dit onderscheid onredelijk zou zijn;

Overwegende dat op de suggestie van de verzoekende partij, geformuleerd in de memorie van wederantwoord, om terzake een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, derhalve niet kan worden ingegaan;

Overwegende dat het middel niet kan worden aangenomen;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.